

COLUMN – Zaterdag Live 10 november 2018 - Columnist: Terry van der Heide

Het Haags mediabeleid

De media, een fascinerend fenomeen, waar iedereen mee te maken heeft en die voor een groot deel onze kijk op de wereld beïnvloeden en inkleuren. Kijk hoe de wereldgeschiedenis bepaald wordt door hacken en het verspreiden van nepnieuws. En zie ook hoe onze eigen directe wereldje er door geraakt wordt.

Worden wij er wel beter van, van die enorme hoeveelheid informatie, die veelheid aan media, worden wij nu meer betrokken burgers door een goed Haags mediabeleid? Vroeger, nog niet zo lang geleden, want ik heb het nog mee gemaakt, werden de media hoofdzakelijk bepaald door de radio en de kranten.

We hadden in Den Haag drie dagbladen: Het Binnenhof (een katholieke krant), Het vaderland (een liberale) en de Haagsche Courant (een algemene krant). Heel eenvoudig, maar oh wat een rijkdom, wat mis ik die verscheidenheid aan meningen, die gewoon zwart op wit stonden en waar je bij de koffie zo fanatiek over kon discussiëren, en die gewoon altijd waar waren.

Maar nu zijn er de beeldschermen.

Wijlen mijn schoonvader (eigenaar van radio Duijvestein) had al in de jaren 50 een radio- en televisiezaak en het aardige is dat er in café Emma op het Regentesseplein nog steeds een mooie foto hangt (met mijn man als puber op de voorgrond) waarin het hele café gefascineerd naar een voetbalwedstrijd op een piepklein televisieschermpje kijkt. Wat een betrokkenheid, hoe gezellig en verbindend en natuurlijk wat een prachtige omzet voor het café.

Dat vind ik overigens ook zo fascinerend aan de media, die steeds veranderende al dan niet verbindende kracht. Waar vroeger de media bindend werkten in kleine kring (gezellig met zijn allen rond radio of tv), verbinden de media nu juist in grote kring (op de televisie en op je telefoon komt de hele wereld voorbij). Maar ze werken juist scheidend in kleine kring. Kijk maar eens op het terras van een café, in de trein, maar vooral ook in de huiskamer. Iedereen kijkt op een scherpje, zit te appen, te twitteren of te facebooken en een gezellig gesprek of elkaar in de ogen kijken, is er vaak niet meer bij. Als je in de jaren zestig toevallig familie had in de Antillen, dan moest je een telefoongesprek aanvragen om contact te kunnen krijgen, hetgeen wel 3 gulden per minuut kostte, maar dan zat wel de hele familie rondom de telefoon om mee te luisteren. Nu kan je met je telefoon op ieder moment van de dag contact leggen met iedereen in de wereld, maar hoe is het contact met je naasten, hoe is je betrokkenheid op je eigen leefomgeving?

Ik zelf denk dat echte betrokkenheid op/met elkaar toch door echt live contact ontstaat en dat de media, welke dan ook, enkel ondersteunend moeten werken. En dat zie ik vaak misgaan. Het fenomeen eenzaamheid, waarvan de bestrijding speerpunt is zowel landelijk als in de gemeente Den Haag, wordt ook door de media in de hand gewerkt.

Mijn slogan is: **Minder appen, meer beppen.**

Oftewel niet alleen appen met de hele wereld, maar daarnaast vooral beppen met je burens. En

als ik dan aan het Haags mediabeleid denk, kijk ik gewoon de studio in en geniet ik als altijd van het intermenselijk contact. Gewoon burgers en raadsleden bij elkaar, lekker live en kijk wat een betrokkenheid.

Niets geen verbindingen leggen tussen gemeentelijk, provinciaal en landelijk niveau maar meer steun en geld voor RTV-Discus. Zodat we iedere dag kunnen uitzenden, mensen hun verhaal kunnen laten vertellen en burgers, ambtenaren en politici met elkaar verbinden om zo een enorme Haagse betrokkenheid te genereren.